

Niyetin keyfiyeti

Gemlik'ten Kadir Bey: “Sahura kalkmış, ama unuttuğu için niyetlenmemiş bir kişi orucunu açsa kefaret gerekir mi?”

İslâmiyet'te niyet resmî bir tören değil, dilin birkaç cümlesine indirgenmiş bir eylem değildir!

Niyeti kalp yapar. Dil kalbin tercümanıdır.
Karar mekanizması kalptir; dil değildir.
Bu durumda niyet, kalbin kararlılığından ibarettir.

Dolayısıyla niyetin unutulması mümkün değildir. Unutulmuş olan dil ile söylemek olabilir ki, sadece dil ile söylemenin pek bir kıymet-i harbiyesi yoktur.

Bu gece sahura kalkarken, sahurda bir şeyler yerken kalbimiz bu gün oruç tutacağını biliyorsa niyetimiz tamamdır.

Sahura kalkamayıp, sahurdan sonra uyandığımızda, “Eyvah! Sahuru kaçırmışım! Ama olsun, Allah sabır verir.” sözünü dilimize söyleten kalbimizin niyetidir. Bu geçerlidir.

“Niyetsiz ibadet olmaz” sözünü duyduğumuzda, içimizde, “Eyvah! Gün öğlen olmuş; ben niyet edip etmediğimi hatırlamıyorum.” gibi bir vesvese, bir evham meydana gelmişse; hiç vesvese etmeyelim: Bu vesvese bizim niyetimizden haber veriyor demektir. Evham ve vesveselere “Eyvah” diyen, kalbin sağlam oruç tutma niyetidir. Niyetimiz tamamdır. Orucumuz sağlamdır.

Herkes kendi kalbini bilir. O gün oruç tutma niyeti olup olmadığını bilir. Bu sebeple “Acaba niyetlenmiş miydim?” demeye hiç gerek yoktur.

Ama o gün oruca niyetlenmeyecek isek, bu kararı vereceğimiz son vakit imsak öncesi vakittir. Eğer uyuyakalmışsak ve sahura kalkamamışsak, uyandığımız vakittir.

Niyetlenmediğimizde zaten vesvese de etmiyoruz.
Dolayısıyla, vesvese niyetin sıhhatinin işaretidir.